

HOMILIA BISKUPA KIELECKIEGO JANA PIOTROWSKIEGO **- 300. rocznica konsekracji kościoła pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła**

Imbramowice, 31 sierpnia 2017 r.

1. Wielebne Siostry, w norbertańskim charyzmacie życia kontemplacyjnego, pozdrawiam was bardzo serdecznie z pasterską miłością, a wraz z wami pozdrawiam ks. bp. Piotra Skuchę z diecezji sosnowieckiej, naszego rodaka, a także o. Thomasa Handgrättingera, Generała Zakonu Norbertańskiego, który przybył z Rzymu, obecnych kapłanów zakonnych i diecezjalnych, osoby życia konsekrowanego różnych zakonów i zgromadzeń, wiernych i waszych przyjaciół z różnych zakątków diecezji kieleckiej, regionu i całej Polski.

300 lat to liczba podzielna przez 50, a więc w sposób autentycznie biblijny kwalifikuje dzisiejszą uroczystość 300. rocznicy konsekracji zakonnego kościoła pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła do jubileuszowych obchodów religijnych.

W Księdze Kapłańskiej czytamy: „Będziecie święcić rok pięćdziesiąty. Cały rok pięćdziesiąty będzie dla was rokiem jubileuszowym (...) to będzie dla was jubileusz, to będzie dla was rzecz święta” (Kpł 25, 10-12). Powyższy tekst nie pozostawia żadnej wątpliwości, że pięćdziesiąty Rok Jubileuszowy jest *Rokiem Świętym* (Kpł 25, 2), w tym roku odpoczywa ziemia, ludzie – zarówno Izraelici, jak i obcy, a także niewolnicy i zwierzęta (por. Kpł 25, 6). Jubileusz jest zatem duchową przestrzenią ożywienia i umocnienia wiary. Jest także przypomnieniem minionych wydarzeń, po to, by owocniej, w łączności z Bogiem, przeżywać aktualne „dziś” jako czas łaski od Pana, by zgodnie z Jego zamysłem planować także przyszłość i wykorzystać do duchowego wzrostu czas darowany nam przez Boga (por. H. J. Muszyński, *Rok Jubileuszowy w Biblii – implikacje pastoralne*).

2. Wiedzeni jasnym szlakiem Bożego słowa, podobnie jak liczne pokolenia siostr norbertanek i modlących się z nimi wiernych w murach jubileuszowej świątyni, pragniemy przyjąć ziarno Bożego słowa, aby ubogaciło nasze serca i umysły żywą wiarą, gorącą miłością i nadzieją, która sięga dalej niż horyzont naszego spojrzenia. Mądry i roztropny król Salomon w perspektywie budowy

świątyni, a więc nowej przestrzeni sakralnej, stawia sobie pytanie: „Czy jednak naprawdę zamieszka Bóg na ziemi?”, a jego pytanie wynika z rozumowego doświadczenia, które podpowiadało monarsze, że Bóg jest ponad niebem i ponad ziemią, jak więc może objąć Go nawet największa świątynia zbudowana według ludzkiego zamysłu i ludzkimi rękami (por. 1 Krl 8, 22-23.27-30).

To, co w Pierwszym Przymierzu było niepojęte dla królewskiego syna, dzięki odkupieńczej łasce Jezusa Chrystusa staje się jasnym przekazem dla św. Pawła i dla mieszkańców Koryntu, do których apostoł skierował swój list. Pojawia się też pytanie, jakże inne niż to, które wybrzmiało w ustach Salomona. „Czyż nie wiecie, żeście świątynią Boga i że Duch Boży mieszka w was?” (1 Kor 3, 16).

To nie mury świątyni, ale ludzkie serce jest najbardziej godnym mieszkaniem Boga, w myśl prawdy, jaką głosił św. Ireneusza Lyonu, że „chwałą Boga jest żywy człowiek”. Cedrowym drzewem, złotem, srebrem, aksamitem i tym wszystkim, co ozdabiało świątynię jerozolimską – chlubę Salomona i narodu wybranego – w Nowym Przymierzu jest łaska chrztu świętego, która ludzkie serce czyni mieszkaniem Boga w Jezusie Chrystusie. Jezusowa miłość pozwala Mu pokornie stać przed drzwiami ludzkich serc i prosić: „Oto stoję u drzwi i kołaczę: jeśli kto posłyszysz mój głos i drzwi otworzy, wejdę do niego i będę z nim wieszczę, a on ze Mną” (Ap 3, 20).

Tym samym Jezus chce nam powiedzieć: *Przychodzę ze darem łaski i nieskończonym miłosierdziem, pragnieniem przebaczenia i uzdrowienia. Przychodzę z miłością tak wielką, jak miłość, którą otrzymałem od Ojca, i taką miłością was umiłowalem* (por. J 15, 9). Miłość ta potrzebuje wiary w Tego, który ją niesie, w Jezusa Chrystusa. Przez liczne pokolenia, i dziś – podobnie jak współcześni Jezusowi i Jego uczniowie – jesteśmy pytani: „A wy za kogo Mnie uważacie?” Jedyna odpowiedź, która usatysfakcjonowała Pana Jezusa to odpowiedź Piotra: „Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego” (Mt 16, 13-19). Odpowiedź ta, natchniona Bożym działaniem, zbliżyła apostołów do ich Boskiego Mistrza, który Piotrowi powierza władzę kluczy.

3. W imbramowickim klasztorze naszym Siostram Kanoniczkom Regularnym Zakonu Premonstratensów, gdzie przebywają nieprzerwanie od XIII wieku, Pan Jezus – wolą fundatora klasztoru biskupa krakowskiego Iwo Odrowąża – podarował przestrzeń ciszy i modlitwy, kontemplacji i adoracji Najświętszego Sakramentu. Od wieków codziennie składają swoje zakonne wyznanie wiary: „Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego”. Miłość do Jezusa, a zarazem do Oblubieńca i Odkupiciela, pozwala im trwać w misyjnym sercu Kościoła poprzez nieustanną modlitwę, wyrzeczenie się siebie i składanie ofiary pochwalnej. W ten sposób życie Sióstr staje się tajemniczym źródłem płodności apostolskiej oraz błogosławieństwem dla całego świata (por. Instrukcja *Verbi sponsa*).

Piękna wielowiekowa historia licznych córek Kościoła, zakochanych i wiernych Jezusowi przez zachowanie rad ewangelicznych czystości, ubóstwa i posłuszeństwa, nadal trwa. Dziedzictwo materialne i kulturowe, dzieła wychowawcze i szkolne, są poniekąd wielotomową księgą, którą w tych dniach jubileuszu odczytywano na różne sposoby, podziwiając sztukę baroku i stare księgi, obrazy i przedmioty liturgiczne.

Dziś przez dar jubileuszowej Eucharystii dziękujemy Bogu za dar tego miejsca i wspólnotę sióstr norbertanek, za ich wytrwałą modlitwę i ciche świadectwo wiary. Niech w murach tej pięknej świątyni podczas Eucharystii Pan Jezus będzie rozpoznawany i autentycznie kochany ze wzajemnością. On jest Panem naszej ludzkiej historii i sensem naszego życia. Dopóki On tu jest obecny, wszystko ma sens.

Niech zatem owocem jubileuszowego świętowania pomnaża się *Boża radość*, płynąca z bliskości Boga w Jezusie Chrystusie i z doświadczenia Jego zbawczego działania w świecie i w nas samych. Jest to radość dzieci Bożych, którą Chrystus dzieli się ze swoimi uczniami: „To wam powiedziałem, aby radość moja była w was i aby radość wasza była pełna” (por. J 16, 22.24). Niech piękno życia sióstr i tego miejsca wybrzmiewa zawsze wdzięcznym hymnem *Magnificat*, a Maryja Niepokalana niechaj zawsze i na zawsze będzie waszą Wspomożycielką. Amen!